

ФИЛИП К. ДИК
КАКВО ЩАСТИЕ Е ДА СИ
БЛОБЪЛ

Превод от английски: [Неизвестен], 1993

chitanka.info

Той пхна двадесетдоларовата платинена монета в гърлото на видеотелефона и след миг фигурата на психоаналитика се раздвижи. Очите му излъчваха съчувствие и разбиране.

— Добро утро, господине. Моля, разказвайте.

— Добро утро, доктор Джонс. Предполагам, че именно вие сте този доктор Джонс, който преди един век написа най-добрата биография на Фройд. — Човекът се разсмя нервно. Изглежда не бе свикнал с новите форми на андронидите, които почти не се отличаваха от хората. — Кажете ми, докторе, как да изложя проблема си — чрез свободни асоциации или някак си по-фундаментално.

Доктор Джонс се усмихна окуражаващо:

— Като начало кажете ми кой сте, а след това — защо ме търсите.

— Името ми е Джордж Мюнстър, живея в Сан Франциско, блок BF-395, стая 4.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Мюнстър.

Доктор Джонс протегна ръка и Джордж я стисна. Той откри с учудване, че тя има нормална телесна температура, а ръкостискането е толкова силно, колкото се полага на човек с подобна физика.

— Виждате ли — започна Мюнстър, — аз съм бивш военен, ветеран от войната. Затова живея в този район на града.

— Разбира се. — Нещо в доктора тиктакаше равномерно и сякаш отмерваше времето за прегледа. — Великата война с блобълите.

— Сражавах се три години. — Мюнстър нервно приглади дългите си черни коси. — Ненавиждах блобълите и затова се записах доброволец в армията. Бях само на деветнадесет години, но имах приятелка и добра работа и въпреки това захвърлих всичко за да участвам в кръстоносния поход срещу тази гадост. Блобълите трябваше да бъдат изхвърлени от Слънчевата система. Тя е само за хората!

— Да, да — окуражително кимаше доктор Джонс и продължаваше равномерно да тиктака.

Джордж Мюнстър пое дълбоко дъх и продължи да се изповядва:

— Бях добър войник. Получих два ордена и ефрейторски нашивки. Последното за това, че с един залп пратихме в пъкъла един шпионски спътник, претъпкан с блоббли. За съжаление така и не

разбрах, колко гадини претрепахме тогава, понеже, както сигурно знаете, те се преплитат помежду си като червеи.

Мюнстър прекъсна монолога си. Спомените бяха го натъжили. Той запали цигара, изтегна се в креслото и се опита да се успокои.

Блобълите идваха от Проксима Центавър. Още преди няколко хиляди години са навлезли в Слънчевата система и са изградили колонии на Марс и Титан. По-точно казано, това са били селскостопански ферми, но в техния смисъл на думите. Като същества произхождат от едноклетъчни организми и макар един блобъл да е с размерите на човек и да притежава прекрасен мозък, то по външен вид си остава чиста проба амеба с пипала-псевдопоти. И се възпроизвеждат по същия примитивен начин — чрез просто делене. Те станаха основното препятствие на хората в устрема им да завоюват космоса.

Войната избухнала по екологични причини. Правителството на Обединените нации на Земята взело епохалното решение да приспособи марсианската атмосфера за земните преселници. Но това никак не харесало на блобълите, които от векове живеели на Марс и разпратата започнала.

Хората били съгласни на споразумение по принципа петдесет на петдесет, но за съжаление една атмосфера не може да се измени наполовина... Преговорите не доведоха до нищо положително, инсталациите за кислород заработиха и според блобълските учени техните заселници щели да пострадат жестоко. Без да мислят много-много блобълите отвърнаха с извеждането в орбита около земята на автоматични космически станции, които да изменят климата ѝ. Земното правителство предприе съответни мерки: самонасочващи се ракети; и така войната пламна.

Доктор Джонс прекъсна мислите на пациента си:

— Женен ли сте, мистър Мюнстър?

— Не, господине. И... — Мюнстър вдигна рамене — когато разкажа всичко, ще разберете, защо не съм. Докторе, аз няма да скрия нищо от вас. Аз... съм шпионин. Бях смел и не задавах излишни въпроси. Затова ме избрах за тази задача...

— Разбирам, разбирам...

— Разбирате ли? — гласът на Мюнстър се извиси и затрепери.
— Разбирате ли какво трябва да се направи, за да може човек да стане

шпионин в света на блобълите?

Като кимна, доктор Джонс отвърна:

— Да мистър Мюнстър. Трябвало е да се разделите с човешката си форма и да бъдете трансформиран в тялото на блобъл.

Мюнстър не отговори нищо, а само стисна юмруци. Стоящият пред него андроид продължаваше равномерно да тиктака.

* * *

Вечерта Мюнстър остана в малката си квартира в блок BF-395. Петата бутилка уиски пиеше направо от гърлото на шишето, понеже нямаше сили да вземе чиста чаша.

Какво постигна от срещата с доктор Джонс? Нищо, абсолютно нищо... ако не се брои зейналата дупка в бюджета му... скромния му бюджет... понеже...

Защото дванадесет часа от всяко денонощие той отново се трансформираше във военновременната си форма. Лекарите от Болницата на военните ветерани така и не успяха нищо да направят, независимо от усилията, които полагаха... Мюнстър се превръщаше в безформен блобъл и трябваше да прекарва повечето време в собствената си квартира.

Единственият финансов източник за преживяване беше скромната военна пенсия. Като Ветеран от войната той можеше полесно да си намери работа, но проклетата метаморфоза, която беше непредсказуема по миг на поява, макар да се влияеше силно от емоционалното му състояние, проваляше всеки опит в тази насока. Само това му оставаше — пред очите на колегите и работодателя си да се превръща в противна амеба!

Около осем часа почувствува приближаването на метаморфозата. Той побърза да изпразни шишето до дъно, постави го на масата и... сякаш започна да пропада надолу и да се разплува на пода като локвичка от гъста вискозна течност.

В същия миг телефонът зазвъня.

— Не съм в състояние да говоря — с усилие произнесе субстанцията.

Чувствителният датчик предаде тези думи на абоната. А през това време Мюнстър завърши превръщането си и прозрачната желатинообразна маса се тресеше слабо наред килима. Но телефонът продължи настойчиво да се обажда и блобълът, пускайки мехури от ярост, потече към черния апарат. Докога ще го тревожат така! Достатъчно проблеми си има и без тези пронизителни звуци!

Стигна до масичката с телефона, пусна от тялото си пипало-псевдопот и вдигна слушалката. Много по-голямо усилие му струваше да създаде от пластичната субстанция подобие на човешки орган за говорене.

— Зает съм — глухо измърмори той, — обадете се по-късно. Най-добре утре сутринта.

Върна слушалката на мястото и мислено завърши разговора: „Когато отново придобия човешкия си облик“. После въздъхна и запълзя по килима към прозореца. Там имаше специална стълбичка с множество ниски стъпалца, по които блобълът без никакви затруднения се изкачи до перваза и загледа града. Извънземните нямаха очи подобни на човешките, но по цялата им външна повърхност бяха пръснати светлочувствителни клетки, с които достатъчно добре различаваше Златните врати, остров Алкатраз и останалата част на Сан Франциско, която се виждаше от прозореца.

Дявол да го вземе, заразсъждава горчиво блобълът, не мога да се жена, не мога да скитам из града, и изобщо не мога да живея като нормален човек. Превърна ли се в тази отвратителна твар, отново се връщам в миналото, когато бушуваше гадната война... Тогава въобще не си представяше последствията на взетото решение. А тези проклети специалисти от разузнаването, го уверяваха и убеждаваха сладкоречиво, че тази форма е временна, че е великолепна маскировка за патриотичната задача, която трябва да изпълни... въобще изприказваха толкова сладки неща, а както се оказа сега, бяха просто красиви лъжливи приказки. Временна форма! Оттогава минаха единадесет години. Стой си в къщи, чакай и се страхувай! Психиката ти за нищо не става. Щеш не щеш, трябва да се обърнеш към онзи механичен вампир, доктор Джонс!

Телефонът отново се обади.

— Добре де, човече — измърмори Мюнстър и повлече пихтиестото си тяло през стаята, — щом толкова се натискаш да си

побъбрим, няма да ти откажа. А за по-голямо твое удоволствие ще ти позволя да ме видиш! — той натисна бутон за видеоекрана и постави слушалката с монтирания в нея телевизионен монитор така, че цялото му аморфно тяло да се вижда напълно.

Но от телефона потече гласът на доктор Джонс:

— Много ви моля да ме извините, мистър Мюнстър, че ви безпокоя в подобно... хм... трудно за вас положение. — На това място кибернетичният психоаналитик направи кратка пауза. — Но аз хвърлих известно количество усилия за анализа на вашия проблем и смятам, че в известна степен намерих някакво частично решение.

— Какво? — изкрещя невъздържано Мюнстър. — Нима нашата проклетата медицина е вече в състояние да...

— О, не, не — побърза да отговори доктор Джонс. — Физиологическите аспекти на състоянието ви са извън моята компетентност и ще ви помоля да го запомните добре. Консултацията при мен засягаше единствено психологическата адаптация, която...

— Доктор Джонс — проплака отчаяно Мюнстър, — вие прекрасно виждате как изглеждам сега и вече знаете напълно какъв е проблемът ми. Аз трябва да стоя така в стаята си поне дванадесет часа, докато...

— Успокойте се, сър. Точно това се опитвам да ви обясня, че изход има. Знаете ли, че не само вие изпитвате подобни трудности?

— Разбира се — отговори Мюнстър. — Осемдесет и трима души по време на войната са били подложени на подобна трансформация. Останали сме живи само шестдесет и един. Лично познавам петдесет човека, с които организирахме Клуба на ветераните-разузнавачи. Срещаме се два пъти месечно. — Блобълът вдигна слушалката, за да я постави на мястото, като заоплакваше на ум напразно похарчените двадесет долара. — Дочуване, доктор Джонс.

Психоаналитикът затиктака от нетърпение.

— Не бързайте толкова, мистър Мюнстър. Имам нещо друго предвид. В Конгресната библиотека се натъкнах на секретни документи — трофеи от войната, според които враговете ни са действували по същия начин и са трансформирали петнадесет блогъла в псевдохора, внедрени като разузнавачи на Земята. Разбирате ли ме?

— Не напълно — произнесе неуверено Мюнстър.

— Добре, тогава нека отново обсъдим проблема ви утре в единадесет часа в моя кабинет. Лека нощ, мистър Мюнстър.

— Докато се намирам в тялото на блобъл, трудно разсъждавам, доктор Джонс — уморено каза Мюнстър. — Лека нощ.

Той остави слушалката на мястото ѝ. Какво от това, че на Земята се разхождат петнадесет блобъла, затворени в човешки тела? Войната вече е свършила и този въпрос него засяга никак.

Мюнстър с мъка отлепи желатиновите си тела от килима и с шляпащи звуци се отправи към антрето. Там лежеше гумена изтривалка, която му служеше за легло в подобно физическо състояние. За изминалите мъчителни единадесет години той така и не се осмели да оскверни човешкото легло с богоненавистната блобълска плът. Заспа бързо и последната му мисъл беше, че утре ще научи нещо ново...

* * *

Мюнстър влезе в приемната на доктор Джонс и видя в коженото кресло под статуята на Фортуната да седи симпатична млада жена. С несъзнателен автоматизъм се настани срещу нея, така че да я вижда добре. Дългата ѝ коса беше боядисана в модния за сезона цвят, към стройните дълги крака се прибавяха закръглени колене и лакти, а от правилните черти на лицето и красивите очи се излъчваше интелигентност. Въобще, прелестно маце, помисли той, докато се любуваше на непознатата. Но вероятно настойчивото оглеждане не се хареса на младата жена, която вдигна глава и го награди с леден поглед.

— Колко е скучно да се чака — измънка Мюнстър, с плаха надежда, че ще успее да заговори прекрасната непозната.

— Често ли посещавате доктор Джонс? — попита девойката.

— Не. Това ми е втория път.

— А аз правя сефтето — каза тя. — Живея в Лос Анжелис и там посещавам друг психоаналитик, доктор Бинг. Снощи той ми се обади и ме помоли да отида в единадесет часа при доктор Джонс. Взах самолета в седем, но така и не зная, защо трябва да съм тук. Може би имаме един и същи проблем?

— Може би — измънка отново Мюнстър, който нямаше никаква представа за планове на доктор Джонс.

Вратата на кабинета се отвори и докторът се обърна към тях:

— Мис Смит — кимна той към девойката, — а това е мистър Мюнстър — кимна към мъжа. — Моля, заповядайте в кабинета.

Мис Смит стана и попита:

— Извинете, но кой от нас трябва да плати таксата от двадесет долара?

Докторът не отговори. Обърна се и влезе в кабинета си.

— Аз имам пари — каза мис Смит и отвори чантичката си.

— Моля ви се — енергично протестира Мюнстър. — Позволете ми, аз да платя.

Той извади от портмонето си двадесетдоларова монета и я пусна в процепа на вратата. Тя веднага се отвори.

— Вие сте истински джентълмен, мистър Мюнстър — усмихна се доктор Джонс. — Моля, седнете. Мис Смит, позволете ми да обясня накратко на мистър Мюнстър положението, в което сте попаднали. Работата е там, че мис Смит е бльо̀бъл. Разбира се, индивид от женски пол.

Мюнстър изумено изгледа девойката.

— Както изглежда схващате — продължи доктор Джонс, — тя сега се намира в човешката си форма. По време на войната е била разузнавач на бльо̀бълите и е трябвало да изтърпи операция подобна на вашата. Постъпва на служба в Земните транспортни линии, но бързо е разкрита и арестувана за шпионаж. След края на войната е пусната на свобода.

— Те ми разрешиха да си вървя — произнесе девойката с тих, но пълен с напрежение глас, — но аз останах тук, защото... ме е срам. Не мога да се върна в родното си място на Титан. Видът ми е ужасен.

— За бльо̀бъл от висшата каста — коментира доктор Джонс, — към която принадлежи мис Смит, това положение е абсолютен позор.

Мис Смит кимна в знак на съгласие. Тя седеше права, с опънат гръб, нервно стискаше носната си кърпичка и с всички сили се опитваше да изглежда спокойна.

— Вие сте прав, докторе. Консултирах се с най-добрите медицински светила на Земята, Марс и Титан. След продължително и адски скъпо лечение успяха да ме върнат в естествения ми вид, но

само за шест часа денонощно. И то земното денонощие от двадесет и четири часа. За това през останалите осемнадесет часа съм... такава, сами виждате — и мис Смит наведе свенливо глава, за да скрие сълзите си, които навлажниха очите ѝ.

— Но вие имате невероятен късмет! — протестира Мюнстър. — Човешката форма безкрайно много превъзхожда по красотата блобълската! Аз ли не зная това? Блобълът е обречен цял живот да пълзи. Той е безскелетно същество, една огромна медуза, която не познава удоволствието да се изправя вертикално. А и това деление на две... о, каква гадост. Да казвам ви го — абсолютна гадост в сравнение с човешкия начин... да, така де... да се размножаваме. — Мистър Мюнстър почервения и млъкна.

Доктор Джонс затиктака и съобщи на пациентите си:

— Около шест часа на денонощие едновременно сте в човешка форма и един в блобълска. Следователно, имате седем часа на разположение... когато сте еднакви. По мое мнение — той завъртя химикалката си — седем часа заедно не е лошо постижение, ако умеете правилно да планирате времето си.

След няколко мига мълчание мис Смит каза неуверено:

— Но ние сме врагове с мистър Мюнстър...

— Това беше толкова отдавна — пламенно я прекъсна Джордж.

— Точно така — подкрепи го доктор Джонс. — Действително, мис Смит принадлежи на блобълската раса, а вие, мистър Мюнстър — на човешката. Така е по рождение, а сега по същество и двамата сте отцепници, които ги чака в крайна сметка загубване на собствената им индивидуалност. Неприятно ми е да ви го кажа, но истината преди всичко, предвиждам, че в най-близко бъдеще психодрамата ви ще се превърне в тежка и нелечима депресия. Единственият възможен изход е взаимно да си помагате.

Тиктакането престана и психоаналитикът застина в очакване.

Мълчанието беше прекъснато от жената:

— Мисля, че ни провървя, мистър Мюнстър — произнесе нежно мис Смит. — Както каза доктор Джонс, нашите еднакви състояние съвпадат седем часа на денонощие. През това време може да сме заедно и да не се страхуваме от самотата.

Девојката се усмихна на Мюнстър. Усмивката ѝ обещаваха нов свят. Сетне се изправи. Без съмнение, тя имаше прекрасна фигура — а

късата и прилепваща по тялото рокля ѝ позволяваше великолепно да покаже това.

Макар да не откъсваше очи от гледката, Мюнстър продължаваше да се колебае.

— Дайте му време да помисли — обърна се внезапно доктор Джонс към мис Смит. — Сигурен съм, че той ще направи правилния избор.

Мис Смит леко разтвори горната част на роклята си и сведе надолу големите си черни очи.

* * *

Минаха няколко години. Един ден в кабинета на доктор Джонс звънна телефона. Психоаналитикът вдигна слушалката и произнесе дежурната фраза:

— Добър ден, сър или мадам. Приятно ми е да си поговорим. Нашата беседа ще ви струва двадесет долара.

От другата страна на слушалката се чу строг мъжки глас:

— Обаждам се от Юридическия департамент на правителството на Обединените нации на Земята. Нямаме намерение да плащаме таксата ви и затова изключете встроения таксофон.

— Слушам, сър — бодро отговори доктор Джонс и като натисна миниатюрно копче зад ухото си, се отърва от финансовите си искания.

— Вие сте субекта, който в 2449-та година е убедил една двойка, по-точно Джордж Мюнстър и Вивиан Смит, да се оженят, нали?

— Да, аз съм това — отговори доктор Джонс, след като прерови бързо електронната си памет.

— Да сте се интересували на времето от правовата страна на евентуалното им потомство?

— Е — отговори доктор Джонс, — това е вън от компетенциите ми.

— Вие може да бъдете обвинен в даване на препоръки на клиентите си, които водят до нарушаване на земните закони.

— Не съществуват закони, които да забраняват на човешко и блябълско същества да сключат брак.

— Правилно, доктор Джонс. Но въпреки това аз искам да прегледам записките ви, относно този случай.

— Абсолютно изключено — отрязва доктор Джонс. — Аз не съм в състояние да извърша нещо, което противоречи на лекарската етика.

— Тогава по съдебен път ще ги получим.

— Щом смятате, че сте прави, действайте — изрече невъзмутимо доктор Джонс и протегна ръка към скритото зад ушите му бутонче.

— Само за миг, доктор Джонс. Може би ще ви бъде интересно да научите, че семейство Мюнстър имат четири деца: едно момченце от земен вид, блобълче от женски пол и два хибрида — момче и момиче. Юридическата страна на проблема се състои в това, че Висшия Съвет на Блобълите, т.е. тяхното правителство обяви второто дете за гражданин на Титан и освен него иска под юрисдикцията си и едно от хибридните деца. И тук вашите бивши пациенти поднесоха неприятен сюрприз. Подадоха молба за развод и окончателно объркаха нещата.

— Да — съгласи се доктор Джонс, — положението наистина е сложно. А защо всъщност се е разпаднал бракът им?

— Не зная и не ме интересува. Вероятно причината е във всекидневната метаморфоза от една в друга форма. Подобно напрежение ще разруши и най-здравата психика. Свържете се с Мюнстър, опастливете го с психологическите си съвети и разберете причината. Сбогом.

Юристът на правителството изключи връзката.

„Нима направих грешка, като ги подтикнах да сключат брак? — питаше се мислено доктор Джонс. — Интересно е да разбере, какво всъщност е станало. Впрочем, това даже е мой дълг.“

Той взе телефонния указател на Сан Франциско и го отвори на буквата „М“.

* * *

Шестте години съвместен живот се оказаха тежко изпитание за двамата. Вече семейни те се преместиха в Лос Анжелис, където наеха тристаен апартамент в голям жилищен блок. Вивиан, която три

четвърти от денонощието изглеждаше като човек, успя да намери работа в информацията на летището. Но що се отнася до Джордж...

Пенсията едва достигаше четвъртината от заплатата на Вивиан и това жестоко го притесняваше. Мисълта му изцяло беше заета с фикс-идеята да увеличи по някакъв начин доходите си, за да подтисне проклетия комплекс за непълноценност. Един ден видя във вестника следната обява:

"БЪРЗ НАЧИН ЗА ЗАБОГАТЯВАНЕ! НАПРАВО В
ДОМА ВИ! РАЗВЪЖДАЙТЕ ГИГАНТСКИ
ЮПИТЕРИАНСКИ ЖАБИ, КОИТО СКАЧАТ ПО
ДВАДЕСЕТ МЕТРА! Вие ще отглеждате
СВЕТОВНИ ШАМПИОНИ В ДИСЦИПЛИНАТА
„МАРАТОН ЗА ЖАБИ!“

Без да се колебае Мюнстър купи чифт жаби и започна да ги отглежда в мазето си. Портиерът, андроида Леополд, уважаваше много ветераните от Великата война и си затвори очите пред нарушението.

Слабото поле на земното притегляне позволяваше на юпитерианските жаби да се развиват много бързо и скоро мазето стана тясно за гигантските им скокове. Бедните същества се удряха по тавана и стените, рикушираха подобно на топки за тенис и накрая умираха от травмите. Очевидно, за да се чака приплод от клетите животни, беше нужно по-солидно по размери помещение, отколкото мазето на блок КК-604.

По това време се роди и момиченцето — чист блобъл. Джордж напразно чакаше желатиновата маса да се превърне макар и за миг в нормално бебе.

Веднъж, когато двамата с Вивиан бяха в човешка форма, той предизвикателно заяви:

— Нима мога да считам това дете за свое? Някакво си неземно същество, което ми е напълно чуждо. — В гласът му имаше нотки на отвращение. — Доктор Джонс беше длъжен да предвиди и подобна ситуация. Може би то е само твое и затова е наследило истинския ти облик!

Сълзи закапаха от очите на съпругата му.

— Ти ме обиждаш! — прошепна тя.

— Дявол знае, какво правя! Аз се сражавах с твоите роднини. Убивах ги и това никак не ме смущаваше. — Мюнстър стана мрачен като зимен ден. Облече палтото си и съобщи: — Отивам в Клуба на Ветераните. Ще пийна по чашка с приятелите си.

Сетне излезе бързо от дома си и се запъти да удави мъката си в компанията на старите приятели от военните времена.

Клубът на Ветераните-разузнавачи се намирал във вехта постройка в предградията на Лос Анжелис. Помещението отдавна се нуждало от солиден ремонт, но клубът не разполагал с необходимите средства, понеже повечето членове, подобно на Джордж Мюнстър разчитали единствено на нищожната си военна пенсия. За развлечение им служела древен тримерен телевизор, грамофон с десетина популярни за времето си мелодии, шахматни дъски и маса за игра на карти.

Обикновено Джордж гаврътваше по някоя и друга халба бира и седяше зад шахматната дъска с някой от приятелите си. Това развлечение било достъпно и за човешката и за блобълската форма на съществуване. Впрочем, клубът бил май единственото място в града, дори планетата, където двете форми не предизвиквали неприятни конфликти.

Този път съперник на Джордж бил Пит Ръгли, също женен за блобълка, превърната подобно на Вивиан в земна жена.

— Пит, не издържам повече. Цял живот мечтая за дете и какво получавам вместо него? Канче желе! — заоплаквал се Мюнстър.

Пит не отвърнал веднага. Първо отпил солидна глътка от чашата си и едва тогава отворил уста:

— Не се предавай, стари приятелю. Естествено е една женитба да носи проблеми. Но е трябвало предварително да мислиш за тези работи. Освен това следващото ви дете може да бъде чисто човече.

— Но Пит, чуй ме! Проблемът е друг. Промени се отношението ми към жена ми. Възприемам я като чуждо същество. Но и себе си чувствавам така. Ние двамата сме се превърнали в същества. — Той обърнал халбата на един дъх.

— Но от блобълска гледна точка... — дълбокомислено започнал Пит.

— Човече! — в този миг Пит наистина беше в човешката си форма. — На чия страна си ти? — с раздразнение го прекъсна Джордж.

— Не крещи така — озъби се Пит, — че ще ти разкрася гадната физиономия.

Миг по-късно и двамата се бяха вкопчили яростно един в друг. За щастие Пит навреме се преобрази в блобъл, така че мина без сериозни телесни наранявания. Сега Джордж беше още по-самотен, тъй като приятеля му изтече към друга маса, където се бяха настанили блобъллообразните в момента колеги-ветерани.

„Може би трябва да отидем на някой по-далечен астероид и там да образуваме собствено общество — нито човешко, нито блобълско“ — мислеше Джордж. — „Не, засега ще трябва да се върна при Вивиан. Та имам ли нещо друго на света? Просто ми провървя, че я срещнах. Какво щях да правя без нея? Един обезобразен ветеран, без истински приятели, наливане до спукване всяка вечер, без бъдеще, без надежда, без истински живот...“

Скоро Мюнстър откри нов начин на печелене на пари. Малкият домашен бизнес се основаваше на търговията по пощата. За начало той помести в съботното приложение на „Ивнинг пост“ следната обява:

„МАГИЧЕСКИ КАМЪНИ! ТЕ НОСЯТ ЩАСТИЕ!
УНИКАЛНА ДОСТАВКА ОТ ДРУГА ЗВЕЗДНА
СИСТЕМА! САМО ДВА ДОЛАРА!“

Подобни камъни имаше на Проксима Центавър, а сега блобълите ги правеха на Титан. Вивиан му помогна да установи търговски връзки със съотечествениците ѝ и Мюнстър закупи голямо количество. За съжаление и тук новоизлюпеният търговец удари на камък; на Земята бяха останали малко лековерни, които да смятат, че срещу сумата два долара съдбата ще им се усмихне щастливо.

„Банкрутирах“, отбеляза тъжно Джордж.

* * *

Изглежда, все пак съдбата се смили над бедния Джордж и след претърпените удари му подхвърли малка печалба — новото бебе се оказа хибрид. Точно половината от денонощието беше във човешка форма. Така той придоби дете, което, макар и понякога, го радваше с ясно изразената си принадлежност към собствената му раса.

Намираше се още в еуфория от случилото се, когато в апартамента му нахлу делегация от съседите.

— Ние ви молим... — мърмореше водачът на неканените гости, като нервно потропваше с крак по пода от смущение, — да напуснете блока ни.

— Но защо? — извиси глас обърканият Джордж. — Тук ние живеем две години, нищо лошо не сме направили, спазваме стриктно правилника за вътрешния ред и досега никой не се е оплаквал от нас!

— Така е, но сега имате дете-хибрид, което, било по-рано, било по-късно, ще поиска да играе с нашите деца, а това ние не можем да позволим.

Мюнстър се изплю на прага пред делегацията и трясна вратата и така се отърва от смутените им лица. „Ще полудея — мислеше той, — за тези хора ли се сражавах по време на войната? Сигурен ли съм, че няма да стане по-лошо?“

Час по-късно седеше в клуба си, пиеше бира и приказваше със стария си приятел Шърмън Доусън, чиято жена също беше блобълка.

— Лошо, Шърм, лошо — оплакваше се той. — И все по-лошо ще става. Гонят ни от Земята. Може би ще трябва да емигрираме на Титан?

— Глупости, Джордж! — енергично протестира Шърман. — Прекалено си впечатлителен. Нима бизнесът с електромагнитните пояси върви зле?

Последните няколко месеца Джордж се захвана да произвежда и продава електронно устройство, което намаляваше теглото. И отново Вивиан му помогна с връзките си. Подобно нещо бе разработено на Титан и се ползуваше с голям успех сред блобълите. А на Земята въобще не бяха чували за него и Джордж получи повече поръчки, отколкото можеше да произведе в скромната си работилница.

— Случи ми се нещо ужасно — зашепна той в ухото на Шърмън. — Вчера бях в аптеката на Мен Стрийт и уговорях такава голяма поръчка, че ужасно се развълнувах и непроизволно се превърнах в

блобъл пред очите на собственика и десетина купувачи. Веднага анулираха поръчката. Ето от какво се страхувам! Тяхното презрение, в буквалният смисъл на думата, ме тласка в проклетата блобълска форма, която аз лично мразя многократно повече от тях!

— Вземи си помощник чистокръвен човек, който да води всички търговски операции — предложи Шърмън.

— Самият аз — надигна се заплашително Джордж — съм чистокръвен човек. Никога повече не забравяй този факт!

— Аз имах предвид...

— Знам, какво си имал предвид — избуча Джордж и замахна с бутилката.

За щастие не уцели. Двамата противници под въздействие на емоционалния стрес се превърнаха на блоббли. Но боят продължи и в тази им форма и те се сплетоха в кълбо от извиващи и шибащи пипала.

Другите ветерани едва успяха да ги разтърват.

В блобълския си вид Джордж не смееше да се прибира сам в къщи и се наложи да звъни на Вивиан, която да дойде с колата и да го вземе. Каква унизителна съдба!

„Ще се самоубия, — реши той. — Това е единственият изход от положението“.

Но как най-достойно да спусне завесата след себе си? Проклетите блоббли почти не усещат физическа болка и ако се възползува от това им предимство... Известно е, че не малко вещества се разтварят лесно в организма им. Например, хлорираната вода... с която е пълен спортния басейн на първия етаж на блока им...

Вивиан го намери късно вечерта, в мига когато той люлееше прозрачното си желеобразно тяло над водата.

— Джордж, моля те, нека отидем отново при доктор Джонс — каза тя, като бършеше сълзите си.

— По дяволите — глухо измърмори блобълът, след като оформи орган за говорене. — Това няма да ми помогне. Аз не желая повече да живея!

И действително, за какво всъщност да живее? Дори тези глупави антигравитационни пояси са нейна идея. Навсякъде е на второ място... Ден след ден пропастта се разширява и падането в нея няма край...

— Но ти си нужен на децата ни, Джордж.

Това беше чиста истина и той се дръпна от ръба на басейна.

— Може би, има смисъл да позвъня още веднъж в Болницата на Ветераните — помисли той на глас. — Ще позвъня, ще попитам, и може би те вече да са намерили средство да ме върнат в нормалния човешки вид.

— Но ако ти се стабилизираш в човешката си форма, какво ще стане с мен? — простена Вивиан.

— Тогава ще бъдем заедно цели осемнадесет часа в денонощието!

— Тогава ти ще ме изоставиш и ще си намериш обикновена земна жена.

Той разбра, че това е логично и би било несправедливо спрямо Вивиан. Затова отхвърли идеята.

Скоро им се роди ново дете. Момиченце и отново хибрид. През деня беше земно дете, нощем се превръщаше в малко бльо̀блче.

През това време Джордж бе намерил частично решение на проблемите си. Намери си любовница — от същия тип като жена си.

* * *

С Нина се срещаше в хотел „Елизеум“ — най-остарялата постройка в центъра на Лос Анжелис.

— Скъпа — говореше той, докато отпиваше малки глътки от скъпото уиски в чашата си и стоеше до нея на изтъркания диван, предоставен щедро от администрацията на хотела, която срещу скромната сума четиридесет долара на нощ си измиваше ръцете, — благодарение на тебе, започнах нов живот. — А със свободната си ръка разкопчаваше копчетата на блузката ѝ.

— Аз така те харесвам — кокетно сведе Нина глава и сякаш не обръщаше внимание на сновещите по тялото ѝ мъжки пръсти. — Харесвам те, макар преди да си бил враг на народа ми.

— Не бива да мислим за миналото и старите обиди — протестира Джордж, но не престана със разсъбличането. — Нека не мислим за нищо друго, освен за бъдещето.

Бизнесът с поясите беше тръгнал добре и Джордж имаше вече собствена фирма с петнадесет служители и малка фабрика в покрайнините на Сан Фернандо. Ако не бяха кръвопускащите данъци,

той щеше да е богат човек. В последно време често се замисляше, какви данъци всъщност плащат блобълите.

Една вечер в клуба, той обсъжда този въпрос с Райхолд. Той беше приятел по шпионаж и съпруг на Нина, но естествено, не подозираше нищо за отношенията им.

— Райхолд — изрече трудно Джордж, тъй като едновременно си пийваше бира, — плановете ми са големи. Но тази проклетата данъчна политика... Направо ме стиска за гърлото... Магическите Пояси са велико нещо, ще променят земната цивилизация, но... Нали ме разбираш?

— Джордж, ти преди всичко си човек — отговори студено Райхолд. — Емигрираш ли при блобълите, ти предаваш...

— Чакай, чакай — прекъсна го Джордж. — Едното ми дете е чистокръвен блобъл, две са хибриди, а сега очакваме четвърто. Започвам да усещам силна емоционална връзка с народа на Титан.

— Ти си предател! — викна възмутено Райнхолд и трясна с юмрук Джордж в зъбите. — И освен това чувам, че се навърташ около жена ми! — продължи той с ъперкът в корема на събеседника си. — Знай, гадино такава, че ще те убия!

Джордж се превърна в блобъл и така избяга от яките юмруци на противника си, те сега потъваха в желеобразната субстанция. На свой ред Рейнхолд също се преобрази и с удвоена стръв се нахвърли на Джордж, като се опитваше да достигне жизненоважните органи на тялото му, които се познаваха по множеството светещи точки. Разбира се, не успя, защото другите посетители ги разтърваха, което впрочем им се налагаше да правят по десетина пъти на ден.

Късно вечерта, все още треперещия от възбуда Джордж седеше с Вивиан пред големия екран на стереовизора в новия им осемстаен апартамент, разположен в луксозния SF-900 блок, и напрегнато очакваше Райхолд да се обади всеки миг по телефона и да разкрие фактът изневяратата пред съпругата му. Бракът им се беше разпаднал окончателно и това бяха изглежда последните часове, които прекарва с нея.

— Вив — той се опита да бъде убедителен, — аз обичам само тебе. Ти, децата ми, естествено и бизнеса, сте всичко, което имам на този свят. — Спря за миг и продължи отчаяно, но решително: — Вив,

така не може повече. Нека веднага емигрираме на Титан. Да вземем с нас децата и още тази нощ да потеглим.

— Не мога — печално отвърна Вивиан. — Представям си, как моите съотечественици ще ме третират... И какво ли ще стане с теб и нашите деца? Джордж, ако работата налага, иди сам и прехвърли фабриката. Аз оставам тук. — Прекрасните черни очи се напълниха с кристални сълзи.

— По дяволите! — изкрещя Джордж. — Що за живот ни чака тогава? Аз на Титан, ти на Земята! Какво семейство ще бъдем? Какво ще стане с децата ни?

Неверният съпруг си кривеше душата. Той прекрасно разбираше, че законите няма да го разделят с Вивиан, дори напротив.

На следващата сутрин телефонът иззвъня и тя разбра за Нина. Веднага се обади на адвоката си.

* * *

— Слушай ме внимателно — инструктираше Мюнстър по телефона адвоката си. — Искam така да водиш делото, че съдът да ми даде четвъртото дете. Според прогнозите то ще бъде чистокръвен човек. Пребори се и за едно от хибридните деца, най-добре момчето. От първото дете, блобълчето, с удоволствие се отказвам!

Предстоеше тежка седмица. Идеята за прехвърлянето на производството на Титан ставаше все по-примамлива, тъй като точните изчисления, при добре проведена операция, обещаваха действително златни печалби.

— Търси евтина земя и купувай веднага — нареждаше Джордж на търговския си агент Том Хендрикс. — Сетне заповяда на секретарката си, мис Ноулън, която беше блобъл: — Не пускай никого в кабинета ми. Тези вълнения с прехвърлянето... нещо прекалено много ме възбудиха...

— Добре, мистър Мюнстър — кимна секретарката, когато изпращаше Хендрикс. — Никой няма да ви безпокои. — Тя беше свикнала с подобни заповеди и ги изпълняваше безукорно. В последно време това се случваше често, понеже шефът ѝ непрекъснато се трансформираше в блобъл.

Когато няколко часа по-късно Джордж отново прие човешката си форма, мис Ноулън съобщи, че се е обадил доктор Джонс.

— Невероятно — възкликна Джордж, като мислено се върна шест години назад. — Мислех си, че отдавна са го изпратили за претопяване. — Той се обърна към секретарката и нареди: — Моля ви, свържете ме веднага с доктор Джонс.

След минута тя съобщи, че връзката е осъществена.

— Доктор Джонс, приятно ми е да ви чуя — промълви Джордж, като небрежно се люлееше на стола си.

В слушалката се чу гласът на психоаналитика:

— С удоволствие забелязвам, мистър Мюнстър, че вече имате секретарка.

— Да — каза Джордж, — работите ми потръгнаха. Сега се занимавам с електромагнитни пояси. Уверявам ви, че това са много полезни вещи. И изгодни за финансите ми. Е, доктор Джонс, с какво мога да ви бъда полезен?

— Научих, че имате четири деца...

— По-точно казано три, а четвъртото очаквам. То ще бъде чистокръвно земно дете, и нека бог ми е свидетел, че ще направя всичко по силите ми, то да остане при мен — Джордж замълча за миг, преди да продължи. — Напоследък съм във връзка с превъзходни лекари, които са уверени, че ще успеят да ме стабилизират. Честно казано, чувствавам се много изтощен от непрекъснатите метаморфози. Освен това цената ми сега е милиони долари и не позволявам да ставам за смях.

— От думите ви разбирам, че сега сте солиден делови човек, мистър Мюнстър — направи извода си доктор Джонс. — Вие сте много напреднал в сравнение с последния път, когато се видяхме.

— Докторе, нека не си губим напразно времето — нетърпеливо го прекъсна Джордж. — Говорете по същество.

— Аз мисля, че мога... да запазя брака ви с Вивиан.

— Ха! — презрително изсумтя Джордж. — Да се върна при тази жена. Никога! Извинете ме, докторе, но трябва да привършваме с разговора. Фирмата ми провежда много важна финансова операция и аз...

— Мистър Мюнстър — попита спокойно докторът, — предполагам, че е замесена и друга жена?

— Намесен е друг бльо̀бъл, ако това имате предвид — сръза го Джордж и трясна слушалката.

„Два бльо̀бла все пак е по-добре, отколкото нищо“ — помисли Джордж и веднага се прехвърли на текущите задачи. Натисна бутон на бюрото си, с който викаше секретарката си и тя веднага се показва на вратата.

— Мис Ноулън — заяви той, — веднага потърсете и намерете Хенри Ромеро.

— Сър, той е на телефона. Помоли да ви кажа, че е много важно.

Джордж вдигна слушалката и запитва:

— Какво има, Хенри?

— Току-що изясних — съобщи юридическият му съветник, — че да се създаде предприятие на Титан, е необходимо да сте техен гражданин.

— Е, предполагам, че това лесно може да стане.

— Но да станете гражданин на Титан — Ромеро явно се вълнуваше, — вие трябва да сте бльо̀бъл!

— Дявол да го вземе, та аз наистина съм бльо̀бъл! — изкрещя Джордж. — Най-малкото дванадесет часа на денонощие. Нима това не е достатъчно?

— Не — отвърна Ромеро. — За съжаление трябва да сте стопроцентов бльо̀бъл. Вие трябва да имате бльо̀бълската форма ден и нощ!

— Хм-м-м — замислено измънка Джордж, — никак не ми харесва. Но все ще измислим нещо. Май ще трябва да се консултирам с моя лекар, мистър Ед Фулбрайт.

Той изключи връзката и известно време мълчаливо обмисляше информацията. „Е, какво пък — реши накрая, — така да бъде. Трябва да се съобразяваме с обективните фактори. Необходимо е да се съобразяваме с тях така, че да не пречат на основната ни задача“.

* * *

Двадесетдоларовата монета падна в процепа и затвори накъсо електрическата верига. Доктор Джонс вдигна глава и видя

развълнувана млада жена. Електронната му памет мигновено идентифицира мисис Мюнстър, бившата мис Смит.

— Добър ден, Вивиан — сърдечно я поздрави доктор Джонс и предложи на жената да седне в креслото.

Вивиан си избърса сълзите с носната кърпичка и пророни през риданията си:

— Докторе, всичко рухна... Съпруга ми си намери друга жена... Тя се нарича Нина... и мъжете от клуба на ветераните клюкарствуват само за тяхната връзка... Навярно тя е истинска земна жена... Поисках развод и сега ни чака истинска юридическа война заради децата. А аз чакам четвърто — тя внимателно опъна набръчканата при сядането си широка рокля.

— Знам — кимна доктор Джонс. — Очаква се, че детето ще бъде стопроцентово от земен тип. Все пак, едва след раждането ще се знае със сигурност...

— Напуснах Земята, живях на Титан, посещавах лекари и адвокати — продължи да хленчи жално Вивиан, — особено специалистите по брачните дела. Получих сума съвети. Сега отново съм на Земята, но не мога да се видя с Джордж, понеже той е заминал за Титан.

— Бих могъл да ви помогна — доктор Джонс издаде нещо подобно като въздишка на съжаление. — Проведох кратък разговор със съпруга ви, след като отлетяхте на Титан, но той ми отговори уклончиво. По-късно опитах отново, но не успях да се свържа с него — той сега е голям бос и добре го пазят. Но ако желаете да запазите мъжа си, тогава сте длъжни...

— Да, аз желая да запазя мъжа си, доктор Джонс. На Титан се подложих на специално лечение, използващо последните успехи на медицината... само защото безумно обичам Джордж... дори повече от народа си и родната си планета...

— Е, и? — повдигна веждите си докторът.

— Сега оставам по двадесет и четири часа в денонощието в човешка форма. Стабилизирах се. Истинска Земна жена съм! Пожертвувах естествената си форма, за да удържа Джордж.

— Велика саможертва! — каза доктор Джонс и наведе глава в знак на почит.

— Само да мога да го намеря, докторе...

Джордж Мюнстър, гражданинът на Титан, встъпи във владение на огромната си поземлена собственост. Тържествената церемония започна, когато той бавно потече към лопатата, хвана я с псевдопотите си и направи символичната копка.

— Това е велик ден — глухо изтръби той, създавайки си орган на речта от еластичната субстанция на едноклетъчното си тяло.

— Точно така, мистър Мюнстър — потвърди Хенри Ромеро, който стоеше до него и държеше в ръцете си пачка документи.

Представителят на планетата, огромен и прозрачен блобъл, се плъзна към Ромеро, взе документите и неясно изломоти:

— Тези документи ще бъдат предадени на нашето правителство. Аз съм уверен, че те са правилно оформени, мистър Ромеро.

— Може да не се съмнявате — отговори Ромеро. — Мистър Мюнстър никога няма да се върне в човешкия си вид. Той е стабилизирания блобъл, след използването на последните постижения на медицината. Той няма да излъже вашите надежди.

Големият блобъл, който някога беше обикновеният човек Джордж Мюнстър, се обърна към тълпата местни жители:

— Ние преживяваме исторически момент — излъчи той телепатичен сигнал, — който рязко ще повиши жизнения стандарт на всеки гражданин на Титан, вземащ участие в дейността на компанията „Магически Магнитни Мюнстерови Пояси“. Уверен съм, че така ще спомогнем да процъфти нашата любима планета и съм горд с факта, че продукцията ни е плод на прогресивната национална наука и техника.

В отговор присъстващите блобъли излъчиха бурен телепатичен сигнал, чийто земен еквивалент бяха шумните ръкопляскания.

— Този ден е най-големия в живота ми! — завърши прочувствената си реч Джордж Мюнстър, след което гордо потече към лимузината си. Там го чакаше личния му шофьор, който щеше да го откара в постоянната му резиденция на петнадесетия етаж на Най-добрия хотел на Титан Сити.

Един ден ще стане собственик на този хотел, после ще купува различни имоти на Титан и ще влага пари в развитието на местната промишленост. Това патриотично и изгодно дело ще укрепи

авторитета му в очите на жителите на Титан и дори блобълите в цялата Вселена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.